

Mester Györgyi

Nyári kaland a parkban

Az óvodás csoportból elballagó **Réka**, az iskolakezdés előtti nyár jó részét a nagymamájánál töltötte, mivel szülei szabadsága nem volt elég arra, hogy az egész szünetet kislányukkal tölthessék. De így is, minden este beszéltek egymással telefonon, és Réka élménybeszámolójából a szülei pontosan tudták, mik voltak az adott nap történései, milyen a kislányuk hangulata, jól érzi-e magát.

Ez utóbbival sohasem volt baj, hiszen nagyival remekül telt a nyár.

Reggeli után minden nap kisétáltak a közeli parkba, ahol a kislány megismerkedett a park különböző fajtájú fáival, virágaival, és néha egy-egy érdekes, szép madarat is láttak a lombok között, amelyekről, nagymama jóvoltából, egy csomó érdekes dolgot tudott meg.

De nagyit mást is mesélt. Igazi mesekönyvből, míg végül a mindennapi felolvasás, a park padján ücsörögve, elmaradhatatlan részévé vált a délelőtti sétáknak. Réka persze néha magával vitte a babakocsiban **Jutka babát**, hogy ő is levegőzzön egy kicsit, máskor a nagy pöttyös labdát, amivel nemcsak ügyesen pattogtatni, hanem kapura löni is lehetett a gyerekeknek kialakított, az igazival szinte teljesen megegyező, kis futballpályán.

Nem szabad azonban megfeledkezni a séták harmadik résztvevőjéről sem, „akit” Réka a ruhája vagy köténye zsebében szokott magával vinni, és otthon nem hagyott volna semmi kincsért. Ez a harmadik társuk **Makk Karcsi** volt, jobban mondva egy apró kis makk, „akinek” festett szeme, szája, és a makk-kupak sapka alól kilátszó fekete frufrus haja volt, mindez lakkal alaposan rögzítve.

Ő Réka legkedvesebb óvodai pajtását, Kovács Karcsit volt hivatott megszemélyesíteni. A kis figurát a fiúcska saját kezűleg festette, és emlékül, egyben barátságuk zálogául adta.

Igaz, a nyári szünet után, az iskolában majd újra találkozhatnak, de hol van még a szeptember?! Réka sokszor felemlgette a nagymamának Karcsit, és ezzel meg is indokolta, hogy miért hordja mindig magával a kis makkot.

Az a bizonyos nap is ugyanúgy kezdődött, mint a többi.

Reggeli után, Réka hálóbá rakta a pöttyös labdát, nagymama pedig magához vette a még ki nem olvasott mesekönyvet, és indultak volna a parkba. Réka az ajtóból szaladt vissza:

- *Várj csak Nagyit, Makk Karcsit elfelejtettem belerakni a zsebembe.*
- *Hagyd inkább itthon - mondta erre a nagymama. - Még a végén elveszíted a parkban. Kiesik a zsebedből labdázás közben, akkor aztán sírhatsz utána. Jobb lenne, ha itthon hagynád.*

Rékát azonban nem lehetett lebeszélteni az elhatározásáról, és zsebre tette a makkocskát.

A parkban aztán volt nagy labdapattogatás, kapura rúgás, majd, amikor a kislány elfáradt, letelepedett nagymama mellé, és várta a soron következő mesét. Közben nem felejtette el a zsebében ellenőrizni, megvan-e még Makk Karcsi. Sőt, ki is „ültette” maga mellé a padra. Azután várakozásteljesen fordult nagymama felé:

- *Jöhet az új mese. Most Makk Karcsi is meghallgatja - tette hozzá.*

A mese nagyon izgalmas volt. Annyira, hogy sem Réka, sem a nagymama nem vette észre, amikor a fejük fölött, a nagy fenyő lombkoronájában, elcikázott egy kis vörös villám. Legalábbis, ha valaki megfigyelte volna, bizonyára ennyit lát belőle.

Sajnos, az érdekes mese is egyszer csak véget ért. Nagyi és unokája szedelőzködni kezdtek, hogy hazamenjenek. Réka hálóba rakta a pöttyös labdát, nagymama pedig felvette a szatyrát - amiben persze mindig meglapult egy kis üvegben Réka kedvenc üdítője is -, és már indultak, amikor a kislány felkiáltott:

- *Nagyi, eltűnt Makk Karcsi!*

- *Talán nézd meg a pad alatt, hátha leesett - tanácsolta a nagymama.*

Keresték a füben, a kavicsok között, Réka még a közeli virágágyásban is megnézte, négykézláb mászva kereste mindenütt, de Makk Karcsi csak nem került elő.

Potyogni kezdtek a könnyei, annyira sajnálta kis barátja elvesztését. Hazamentek. Otthon nagyi volt olyan tapintatos - és persze szerette, sajnálta annyira az unokáját -, hogy nem róta fel a kislánynak: én előre figyelmeztettelek, ne hozd magaddal a parkba Makk Karcsit, mert...

Másnap reggel kissé szomorúan indultak a parkba, csak kettesben. Rékának nagyon hiányzott harmadik társuk, Makk Karcsi. Nem is volt labdázás, kapura rúgás, bár a pöttyös labda most is ott lapult a hálóban. Csak csendben leültek a padra, és nagyi kezdte felolvasni a soron következő mesét. A kislány láthatóan alig figyelt a történetre. Még csak el sem mosolyodott a mulatságos résznél, amikor a szajkó lábára rászorult a makk-kupakból készült papucs.

Talán nem is volt jó ötlet - gondolta nagyi -, olyan mesét választani, amiben szintén makkról esik szó. De azért végigolvasta a mesét.

Amikor becsukta a könyvet és szedelőzködni kezdtek, hirtelen valami koppant a padon, pontosan Réka mellett. A kislány odanézett, és a földön, a füben, meglátta Makk Karcsit. Akkor a feje fölül is zajt hallott, ágak finom roppanását, és elsuhanni látott egy vörös villámot, ami még cikázott egyet-kettőt, majd ráült egy közeli ágra.

Egy szép, loboncos farkú, barnásvörös kis mókus volt. Ott ült - Réka szerint mosolygott -, és mintha azt mondta volna: *én csemetem el Makk Karcsit, mert jó csemegének tűnt, de visszahoztam, mert olyan kemény, hogy nem tudtam megrágni.*

És valóban, Makk Karcsi kalapján apró fognyomokat lehetett látni, de ez semmit nem változtatott a kislány örömein. Megkerült a barátja, egy „becsületes megtaláló” jóvoltából.

Mit gondoltok: Réka magával vitte ezután is Makk Karcsit a parkba?

Elárulom, hogy igen. Csak nem vette elő a zsebéből...

